

εφρέως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μὴ ἀποσύρουσα ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ Σανίν τοὺς γεγυμνωμένους βραχίονάς της.

«Τζέμμα!» ἐψιθύρισεν αὐθις ὁ Σανίν.

Ἡ Τζέμμα συνεταράχθη, ἔστρεψε τὰ βλέμματα ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιον, ἐξήγαγε ταχέως ἐκ τῆς ζώνης της ἓν μαραμμένον ρόδον καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σανίν.

«Αὐτὸ τὸ ρόδον ἤθελα νὰ σοῦ δώσω . . .»

Ὁ Σανίν ἀνεγνώρισεν τὸ ρόδον — ἦτο τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχεν ἀρπάσῃ τῇ προτεραίᾳ ἐκ τοῦ πινακίου τοῦ ἀξιωματικοῦ . . .

Ἀλλ' ἤδη εἶχε κλεισθῇ πάλιν τὸ παράθυρον καὶ εἰς μάτην ἐξήτουν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σανίν νὰ διακρίνωσιν ὀπισθεν τῶν σκοτεινῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου τὴν λευκὴν μορφήν.

Ὁ Σανίν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του ἀνευ πύλου. Οὔτε κἀν εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ ἀνεμος ἀφῆρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του.

21.

Μόλις τὰ χαράγματα εἰμπόρεσε ν' ἀποκοιμηθῇ. Καὶ δὲν εἶνε θαυμαστόν! Ὑπὸ τὴν σιγμιαίαν ὀρμὴν τοῦ θερμοῦ ἐκείνου ἀνεμοστροβίλου, ὅστις τοσοῦτον αἰφνιδίως ἐπνευσεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των, συνησθάνθη αἰφνης ὁ Σανίν ὅτι σχεδὸν ὅτι τὴν ἡγάπα! Ὁ ἔρως οὗτος κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνιδίως, ὅπως ὁ ἀνεμοστρόβιλος! Καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ ἀνόητος μονομαχία! Σκέψεις θλιβεραὶ, πλήρεις ἀμυδρῶν προαισθημάτων κατεκυρίευσαν τὸ πνεῦμά του. Ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἐφονεύετο . . . Τί ἠδύνατο νὰ προκύβῃ ἐκ τοῦ ἔρωτός του πρὸς τὴν νεάνίδα ταύτην, τὴν μνηστὴν ἐνὸς ἄλλου; Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ «ἄλλος» οὗτος δὲν τῷ ἦτο ἐπικίνδυνος, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ Τζέμμα ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνταγαπήσῃ, ἢ καὶ τὸν ἡγάπα ἴσως ἤδη . . . Εἰς τί ἐμελλον ὅλ' αὐτὰ νὰ καταντήσωσι; Ἀλλὰ τί πειράζει; Μίαν τοιαύτην καλλονὴν . . .

Ὁ Σανίν ἤρchiσε νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ του ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τοίχου εἰς τὸν ἀντίπεραν, εἴτα δὲ μετὰ τινας στιγμὰς ἐκάθησε παρὰ τὸ τραπέzion, ἔλαβεν ἓν φύλλον χάρτου, ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς καὶ ἀμέσως πάλιν τὰς διέγραψε . . . Ἀνελογίζετο πάλιν τὴν θαυμασίως περικαλλῇ μορφήν τῆς Τζέμμας, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων διαφανομένην, ὅλως περιπνεομένην ὑπὸ τῆς θερμῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου κλίνουσας πρὸς αὐτόν· ἀνελογίζετο πάλιν τοὺς μαρμαρόχρους βραχίονάς της, οἵτινες ὁμοιάζον πρὸς τοὺς τῶν ὀλυμπίων θεανῶν· ἡσθάνετο ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὴν θερμὴν καὶ ζωογόνον αὐτῶν πίεσιν . . . Ἐπειτα ἔλαβε τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον ἐκείνη εἶχε ρίψῃ εἰς τὰς χεῖράς του — καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐκ τῶν μαραινόμενων ἤδη φύλλων του ἐξεπέμπετο εὐωδία, λεπτοτέρα καὶ ὀραιότερα ἢ ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων ρόδων . . .

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐμελλεν ἴσως ἤδη νὰ φονευθῇ ἢ νὰ γείνῃ ἀνάτηρος;

Ὁ Σανίν δὲν κατεκλίθη ἐν τῇ κλινῇ του ἀλλ' ἐρρίφθη, ἐντελῶς ἐνδεδυμένος ὅπως ἦτο, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου καὶ ἀπεκοιμήθη.

* * *

Ἡσθάνθη κρουσθέντας τοὺς ὤμους του ὑπὸ τινος . . .

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του ἱστᾶμενον τὸν Πανταλεόνη.

«Κοιμάται ὅπως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος πρὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης!» ἐφώναζεν ὁ γέρων.

«Τί ὥρα εἶνε;» ἠρώτησεν ὁ Σανίν.

«Ἐπὶ παρὰ τέταρτο. Ἐχοῦμε δύο ὥρας δρόμο μετὰ τὴν ἄμαζα ἕως τὸ Hanau καὶ πρέπει νὰ ἐπρεθοῦμε πρῶτοι ἐκεῖ. Οἱ Ῥώσοι ἔρχονται πάντοτε πρῶτοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν των! Ἐμίσθωσα τὴν καλὴν τέραν ἄμαζαν ἀπὸ ὅλας ὅσαι εὐρίσκονται 'ς τὴν Φραγκφούρτη!»

Ὁ Σανίν ἤρchiσε νὰ πλύνεται.

«Καὶ ποῦ εἶναι τὰ πιστόλια;»

«Τὰ πιστόλια θὰ τὰ φέρῃ μαζῇ του ὁ ferroflucto Tedesco (ὁ καταραμένος Γερμανός). Ἐπ' ἴσης θὰ φέρῃ καὶ τὸν ἱατρόν.»

Ὁ Πανταλεόνε εἶχεν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν προτεραίαν ἡμέραν, λιαν θαρραλέαν ὄψιν. Ἀλλ' ὅτε ἐπέβη τῆς ἀμάξης μετὰ τοῦ Σανίν, ὅτε ἐκρότησεν ἡ μαστιγὴ τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν καλπάζοντες — τότε συνετελέσθη αἰφνιδίως τις μεταβολὴ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πρῶτον αἰδοῦ καὶ φίλου τῶν λευκῶν Οὐσσάρων τῆς Παδοῦας. Ὁ γέρων κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίως ταραχῆς, ὑπὸ ἀορίστων φόβων. Ἐφαίνετο, ὥς ἂν εἰ ἐτοιμόρροπὸν τι τεῖχος κατέπεσε καὶ συνετριβή ἐν τῇ ψυχῇ του.

«Θεέ μου, τί πάμε νὰ κάμουμε! Santissima Madonna!» ἀνέκραξεν ἐξ αἰφνης μετὰ ὕψος κλαυθμυρίζον καὶ ἔπιασε τὰ μαλλιά του. «Τί κάνω ἐγὼ ὁ ἀνόητος, ἐγὼ ὁ φρενοβλαβής;! frenetico!»

Ὁ Σανίν κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν αὐτὸν ἐκπληκτος εἴτα δὲ ἐξερράγη εἰς βροντώδη γέλωτα, ἔθηκεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ γέροντος καὶ ὑπέμνησεν αὐτῷ τὴν παροιμίαν: «Τώρα ποῦ μῆγκες 'ς τὸ χορὸ, πρέπει νὰ χορεύῃς.»

«Ναί, ναί,» ἀπήντησεν ὁ Πανταλεόνε «θὰ τὸν χορεύσουμε μαζῇ, αὐτὸν τὸν χορὸ — ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἰμαι τρελός, γὰρ τὸ φρενοκομείο! Μάλιστα, κύριε, γὰρ τὸ φρενοκομείο! Τί ὥραϊα καὶ ἡσυχὰ ὁποῦ ἡμαστε καὶ ἔξαφνα: τὰ-τὰ-τὰ, τρα-τά-τά!»

«Ἀπαράλλακτα ὅπως 'ς τὴ μουσικὴ τοῦ θεάτρου ὅταν ἀρχίσουν ὅλα τὰ ὄργανα μαζῇ νὰ φωνάζουν» εἶπεν ὁ Σανίν μετὰ μειδίαμα βεβιασμένον. «Ἀλλὰ σεῖς δὲν πταίετε καθόλου.»

«Τὸ ζεῦρω ὅτι δὲν πταίω ἐγώ. Αὐτὸ δὲ μοῦ ἔλειπε τώρα, νὰ εἰμαι καὶ ὁ αἴτιος ἐγώ . . . Ἀλλὰ μόλα ταῦτα εἶνε ὅλως διόλου παράνομος πράξις. Diavolo! Diavolo!» ἐπανελαμβάναν ὁ Πανταλεόνε καὶ ἔσειε τὴν βοστρυχάδην κόμην του καὶ ἀνεστέναζεν.

Ἀλλ' ἡ ἄμαζα ἔτρεχε ὀλονὲν μακρότερα, ὀλονὲν μακρότερα. (Ἐπεται συνέχεια.)

1. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΔΟΛΦΟΣ ΤΟΥ ΣΑΟΥΜΒΟΥΡΓ-ΛΙΠΠΕ ΚΑΙ Η ΜΝΗΣΤΗ ΑΥΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 113).

2. ΓΟΥΓΕΛΜΟΣ ΣΑΙΞΠΗΡΟΣ, μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου (ἐν σελ. 115).

3. Ο ΣΤΑΝΔΕΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ (ἐν σελ. 116).

4. ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΚΑΤΑΦΩΡΩΣΙ ΤΟΥΣ ΠΥΓΜΑΙΟΥΣ ΚΛΕΙΠΤΟΝΤΑΣ ΚΙΒΩΤΙΟΝ ΠΟΛΕΜΕΦΟΔΙΩΝ (ἐν σελ. 117). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

5. ΕΝ ΤΩ ΔΑΣΕΙ ΕΝ ΩΡΑΙ ΝΥΚΤΟΣ ΘΥΕΛΛΩΔΟΥΣ (ἐν σελ. 117). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

6. ΕΡΜΙΟΝΗ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Conrad Kiesel (ἐν σελ. 121).